

maakten we een andere keus en reden op de motor die ochtend langs Libre. En eigenlijk is de SolexRace geen zoefactiviteit, al zijn er wel Zoefers die bij Libre helpen om de boel geregeld te krijgen, dus toch een stukje.

Alles was al weer in volle gang. Opbouwen... Een drukte van belang. Marc kwam net aanrijden met zijn bus en ik zag dat hij op zijn ju kreeg van Thijs... die driftig op zijn horloge wees. Goh.. te laat misschien... of later dan afgesproken? Ik weet het niet... wij hadden de neus nl. richting Duitsland staan... nog ff twee trotteltrockers halen bij Polo en sokken; de laatste loodjes voor onze motorvakantie (zie daarover ons verslag verderop in het boekje). K met peren... we kwamen alleen met sokken terug... trotteltrockers... hm.. je raad het vast... uitverkocht. Ja, iedereen wil zo'n ding op zijn motor.

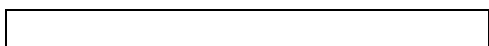

Tegen een uur of 6 gingen wij naar de race en hebben het laatste uur zwoegen van de rijders gezien. Opgevallen zijn Bob en Annie de Rooy: Jet Hendriks-Straatman en Toon Verbruggen. Geweldig pèkskes an en geweldig samen de laatste rondjes gereden; ons Annie achterop. Helma en Lisette deden weer mee; helaas zonder mij dit jaar en waren deze ronde in geweldig geel gekleed. Het allermooiste... vond ik Harry zijn t-shirt! Dat was zeker in de smaak gevallen bij Harm, dat weet ik zeker.

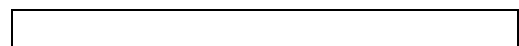
Al het volk bleef goed buiten staan ook al viel er geregeld een plensbui, onder de tent stond je tenslotte droog. Ik ben op een gegeven moment naar de band gaan kijken, ff luisteren wa ze doen. Dat was goed om aan te horen. Hier en daar nog wat ouwehoeren. O.a. met Pet Thelosen over inlegkruisjes... het kwam er in het kort op neer dat je die dingen heel voorzichtig moet gebruiken, da je anders een gratis cursus ontharen krijgt.

En verder... hm... op tijd naar huis... mijn nestje in... er volgt nl. nog een heftige week. Maar ook daarover op andere plekken in dit boekje meer. Voor wat de SolexRace betreft, wil ik het hier bij laten.

Groeten en tot een volgende keer,
Marie-José

© 2009

Dagboek van een OER deelnemer; vertrek 28-05-2009

Vorig jaar las ik in de kickstart een artikel over de OER 2008. OER staat voor Oost Europa Rally. Dit is een "amateur offroad rally" voor allroad motoren. In feite kan iedereen met een all road motor of een enduro motor meerijden. Afhankelijk van het gewicht van je motor kun je mee rijden in de enduro klasse (<180 kg) of de zwaardere all road klasse (>180 kg).

De OER is een rally waarin verdeeld over 8 dagen zo'n 2500 kilometer gereden moet worden met iedere dag een of meerdere klassementsproeven. Op deze klassementsproeven kun je punten scoren. De snelste krijgt de meeste punten en over de dagen heen vormt zich dan een algemeen klassement.

Tijdens het lezen van dit artikel kreeg ik direct de kriebels. Dit wil ik ook wel een keer meemaken. Ik moest dat natuurlijk nog overleggen met Ine, maar haar reactie was veelzeggend: 'Als je dat graag wil moet je dat doen'. Zo gezegd zo gedaan. Al gauw kwam ik in contact met Peter van der Sande, de schrijver van het artikel en lid van de Peelrijders uit Handel. Peter kende ik al van een offroad weekeinde in Frankrijk en later ook van onze wintersport vakantie in Zweden. Via Peter ben ik in contact gekomen met een groep van 12 offroad rijders die allemaal mee wilde gaan doen. Samen hebben we daarom een team geformeerd. We hadden een klein vrachtautootje waar onze 'dakar kisten' en reistassen in paste en twee vrijwilligers die deze auto zouden rijden. Een van hen was tevens een goede monteur, waarmee we meteen ook die 'vacature' ingevuld hadden.

Natuurlijk moet de motor ook in orde zijn en moet deze voorzien zijn van alle benodigheden zoals een elektrische roadbookhouder, een navigatie systeem en een ICO teler (een soort kilometerteller met wat extra opties). Dat moet natuurlijk allemaal aangeschaft en uitgeprobeerd worden. Langs deze weg ook een woord van dank voor de hulp van Wil van Katwijk voor het aanpassen van e.e.a. zodat alles naar wens op de motor gemonteerd kon worden.

Het vertrek:

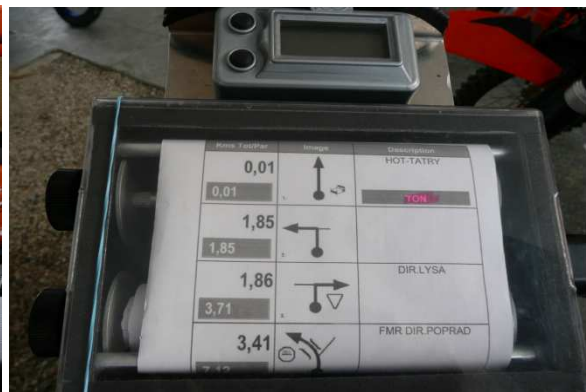
Op 28 Mei, op mijn verjaardag vertrokken we om 7:30 uur richting Polen. In eerste instantie zouden we onderweg slapen, maar de reis verliep zo voorspoedig dat we besloten door te rijden naar Zakopane. In Nederland was het prachtig weer, maar in Duitsland werd dat al snel minder. We kregen regen en de laatste kilometers in Polen zelfs sneeuw. Dat was wel even wat anders dan 25 graden zoals het in Nederland was. Bij het hotel aangekomen bleken de andere uit onze groep allemaal al aanwezig te zijn. Na de nodige biertjes, ik moest m'n verjaardag tenslotte wel een beetje vieren, zijn we gaan slapen.

De keuring:

Vrijdag was een dag waarop we niet veel te doen hadden. Vanaf 12:00 uur was de motorkeuring maar al onze motoren waren al in orde. Dat was bij sommige deelnemers wel anders. Hier en daar moest nog het nodige gelast worden. Rally Bike Centre had het druk met banden verwisselen omdat sommige mensen er nog geen noppenbanden op hadden liggen. Er waren er ook een paar met een all-road over de weg naar Zakopane gereden. In dat geval zou een noppenband al weer kaal zijn, dus die moesten wel ter plekke de band verwisselen.

Zoals verwacht waren er geen problemen met de motor keuring. Ook de geluidsmeting gaf geen problemen. Na de motorkeuring volgde de inschrijving en

kreeg je het roadbook voor de eerste dag. 'S avonds volgde er nog een briefing waarin de route wat uitgelegd werd en werd er nog wat gedronken voordat iedereen langzaam naar bed vertrok.

Dag 1: Zakopane – Tokay (300km)

s' Morgens om 6:30 werd ik wakker en keek direct naar buiten. Wat voor weer zou het zijn. Ik schrok behoorlijk. Er lag een deken van sneeuw van zo'n 3 cm dik. Dat was een tegenvaller, maar met voldoende kleren aanwas het uiteindelijk goed te doen. Eerst ontbijten en wat boterhammetjes smeren om mee te nemen voor onderweg, je bent tenslotte ieder dag wel zo'n tot 8 uur onderweg. Vanaf 7:30 mochten de motoren vetrekken. Wij reden rond 8 uur weg. Ik had met Paul Seesink en Rob van de Elsen afgesproken om zoveel mogelijk gezamenlijk te rijden. We hadden zo'n beetje hetzelfde tempo en lagen elkaar wel. Het is niet verstandig om helemaal alleen te rijden, je weet tenslotte nooit wat er gebeurt. Na 40 km komen we bij CP1. Ik kom er achter dat we inmiddels al in Slowakije zijn. Ik had niet eens gemerkt dat we over de grens gereden waren. De eerste proef is een navigatie proef. Rob ging voorop. Hij en Paul hadden vorig jaar ook meegereden en hadden al wat ervaring. Het navigeren verliep redelijk goed, slechts een keer reden we verkeerd, maar aan de sporen te zien waren wij niet de enigste. Achteraf hoorden we dat er een boer kwaad geworden was op een aantal motorrijders en die had de politie ingeschakeld. Een aantal rijders moesten met de politie mee, maar zodra ze uit het zicht van de boer waren mochten ze van de politie de tocht vervolgen. Omdat ze inmiddels veel tijd verspeeld hadden besloot de organisatie deze proef te neutraliseren. Er konden hier dus geen punten behaald worden. Na een stuk verbindingsroute kwamen we bij de 2^e special van de dag. Dit was een mooie

crossproef. Met flinke hellingen en steile afdalingen. Paul en Rob hebben beide veel gecrost en tevens kennen ze de baan nog van vorig jaar. Daarom besloot ik maar om hen niet in de weg te rijden en direct achter hen te starten. Paul reed voorop en legde daarmee direct het tempo vast.

In zijn kielzog lukte het Rob en mij redelijk om hem bij te blijven. Ik probeerde gewoon

het zelfde tempo aan te houden en wonderwel lukte mij dat ook aardig. Ik sprong zelfs in één keer over een tafelberg, ik wist niet dat ik dat kon, maar het ging nagenoeg vanzelf. Paul reed vooral in de tweede ronde flink door waardoor Rob en ik wat achter raakte. Maar uiteindelijk hadden we het alle drie fantastisch gedaan. Paul was 1e, Rob 3e en ik had de 7e plek in het dagklassement. Voor mij een resultaat boven verwachting.

Na deze proef hadden we nog een dikke 200 km voor de boeg. We kregen veel bergpaadjes, kwamen langs en door revierbeddingen. We hadden ook nog een mooie steile afdaling, alleen de verkeerde, dus moesten we weer terug omhoog. Ook mooi! Voor de 2^e keer die dag komen we over een grens, nu zijn we in Hongarije en zijn snel in het Hotel. Eerst natuurlijk het nodige onderhoud aan de fiets en dan aan het bier.

Dag 2: Tokay naar Gilau (341 km)

Nadat we gisteren een aantal keren het regenpak uit en weer aan gedaan hadden was het aan het einde van de middag droog geworden. 'S avonds was het weer gaan regenen en die buis was duidelijk niet meer gestopt. We vertrokken dan ook in regenkleding. Liever nat van het zweet dan nat en koud van de regen. Door de regen waren alle paadjes vreselijk glad. De ondergrond was hoofdzakelijk klei onder het gras. Dit duurde zo'n 95 km tot bij CP1. Daar was het net of we in Brabant aankwamen, mooie mulle zandpaden, net als de tankbaan in Oorschot, maar omdat het zo geregend had was het toch nog behoorlijk hard en was het goed te doen en natuurlijk geen stof. Nu zou ik navigeren. We starten goed en hadden er flink de gang in zitten, maar om onduidelijke reden verkeerd. Gelukkig was er een waypoint in de buurt en via een zijweg kwamen we daar weer snel terug op de route. Vervolgens vol op het gas om de verloren tijd in te halen. In de bochten was het opletten, want je kon zomaar een auto of een tractor tegenkomen. Op deze paadjes konden we lekker vlammen en reden een goede proef. Tot CP2 was het 20 kilometer. Bij CP2 moesten we snel onze tussentijd noteren en konden we de proef vervolgen naar CP3. Nog eens 18 km met voornamelijk zandwegen en enkele stukken gras met klei eronder. Daar ging het bijna mis. Het leek wel speedwayen zoals we de motor nog net overeind konden houden. Ook had ik nog een flinke stuiter onderweg op een paar diepe knippen maar uiteindelijk ging alles goed en hadden we een mooie tijd genoteerd. De organisatie wilde mijn navigatie uitlezen want je mag niet harder dan 100 km/uur op de proeven. Hij stond op 102 km/u, wat ze met een knipoog goedkeurde. Bij CP3 konden we even uitrusten, wat eten en sterke verhalen vertellen over deze proef. Machtig wat was dit een mooie proef. Uiteindelijk had ik de 7^e tijd op deze proef waarmee ik op de 3^e plek in het algemeen klassement kwam staan. Paul stond nog op 1 en Rob inmiddels 2^e. Guido Slaats uit Volkel rijdt met een KTM quad en was inmiddels tot de 4^e plek algemeen opgeklommen. De zandproef van vandaag was kostje voor zijn quad. Direct na CP3 kwamen we bij de Roemeense grens. Omdat Peter van der Sande zijn paspoort niet bij had mocht hij niet over de grens, maar met een offroad is er altijd wel een plekje te vinden om de grens over te steken, dus ook hij kun uiteindelijk z'n route vervolgen. 'S middags kregen we nog enkele flinke buien en lange stukken offroad. Zo waren er een 8 km lange enkele gravel en klei pad met flinke gaten erin. Een gat was wel 1 meter diep kwam Rob achter.

Daarna zijn we nog via grote open vlaktes gereden met loslopende paarden, koeien, geiten en ezels. We moesten over een gammal bruggetje waar eigenlijk maar een motor tegelijk op mocht. Ook zagen we mooie dorpjes waar iedereen langs de kant van de weg zat en naar ons zwaaide. Vriendelijke mensen die Roemenen. Soms zagen we ook wel wat schaars geklede meisjes. Die

hadden het blijkbaar niet koud! In de loop van de middag begon de zon te schijnen en werd het toch nog mooi weer. Bij het hotel stond de werktent al klaar en konden we het nodige onderhoud uitvoeren voordat we aan het bier gingen.

Dag 3: Gilau – Obarsia (416 km)

S' morgens stond het alweer te regenen. Dus ook nu weer het regenpak aan. Vandaag zou een asfalt dagje worden. Het begon echter al direct met een gravel/grint pad over een berg met veel haarspeld bochten . Deze pad liep door enkele kleine dorpjes heen. Daarna nogal wat stukken harde weg, maar het gaat hier tussen de bergen door, dus het is eigenlijk een grote slingerpad. Soms met goed asfalt, maar vaak ook met flinke gaten of stukken gravel ertussen. De laatste 100 km waren veelal zand en gravel paden die echter in rap tempo verhard worden. We zijn op een weg van 30 km op meer dan 5 plaatsen asfalteerteers tegen gekomen. De gravel paden zijn wel erg mooi om overheen te scheuren. Een beetje driften in de bochten, maar toch altijd verdacht zijn op tegenliggers. Uiteindelijk kwamen we aan bij de slaapplekken. Het waren houten barakken, door sommige wel hondenhokken genoemd.

Na het bereiken van de slaapplekken moesten we wachten totdat iedereen er was, want hier begon de Special van de dag. Het was de bedoeling dat we een berg op zouden rijden zover dat mogelijk was. Tot aan de sneeuw, zover als de landrover van de organisatie zou kunnen komen.. De organisatie had iedereen een track gegeven en die stond in je navigatie, zodat je wist hoe je moest rijden. De snelste tijd was goed voor de eerste plaats. Zoals iedere keer starten Paul Rob en ik weer tegelijk. Na de eerste bocht moest je direct door het water en omdat ik beter uit kwam lag ik direct voorop. Op een gegeven moment heb ik Paul laten passeren, hij ging tenslotte voor de eerste plaats en bijhouden kan ik hem toch niet. We raceten naar boven, bocht na bocht, met flinke keien en veel plassen water. Het was niet gemakkelijk maar het ging best goed. Halverwege werden we door een lint naar links gestuurd terwijl de track rechts ging. Wat nu? In eerste instantie ben ik ook links gegaan en de sporen gevolgd. Ik kwam echter ook enkele mensen tegen en de twijfel sloeg toe. Is dit nu een 'grapje van de organisatie dacht ik. Toen ik Paul tegen kwam die ook omgedraaid was besloot ik ook de track te gaan volgen en het spoor te laten voor wat het was. Samen uit samen thuis dacht ik nog. Ook Rob zag ik omdraaien en we reden eigenlijk ieder voor zich terug naar de plek waar het lint stond en de track naar rechts ging. Er stonden niet veel sporen dus waren er veel 'verkeerd' gereden, of ik zat toch fout, dat kon natuurlijk ook. Afijn weer omdraaien had ook geen nut meer,

dan had ik al zo veel tijd verloren dat het voor de klassering toch niets meer uit maakte, dus ik besloot stug door te gaan. Als ik wel goed zou zitten, zat ik ook qua punten echt goed speelde nog door mijn hoofd. Afijn, ik kwam hoger en hoger. Reed zelfs door de sneeuw en de pad was bezaaid met rotsblokken. Het was ook nog eens zo mistig dat je geen 5 meter ver kon zien. Maar gestaag reed ik verder totdat ik een groep van 4 man op de pad zag staan. Zij vroegen zich ook af of ze goed zaten. Er stonden namelijk voor hun geen sporen meer. Gezamenlijk besloten we door te gaan en dus de track te volgen. Over de top volgde de afdaling, die was redelijk gemakkelijk, veel gravel en uiteindelijk weer asfalt met hele mooie haarspeld bochtjes. Uiteindelijk kwam de 'finish' in zicht. Daar aangekomen was er niets te zien. Het was dus wel duidelijk dat we fout zaten. Aan het einde van de track stond een tankstation daar zijn we gestopt en langzaam kwamen er meer motorrijders aangedruppeld. Uiteindelijk stonden we daar met 7 man. Sommige wilde niet meer terug over de berg en omdat het zo donker zou worden hebben we besloten over de weg terug te rijden naar het basiskamp. Doordat we om de bergen heen moesten rijden hadden we uiteindelijk nog 120 km te rijden voordat we rond 19:00 uur terug waren in het bivak. Daar moest natuurlijk eerst de motor nog verzorgd worden waarna we ons snel gingen omkleden en direct bij het eten aanschoven. Binnen de organisatie waren de meningen verdeeld over de vraag wie nu eigenlijk 'fout' gereden was. Marcel Vermeij stelde dat het lint duidelijk genoeg had moeten zijn. De meeste mensen waren tenslotte goed gereden. Daarentegen was GerJan Lepping van mening dat de belangrijkste regel in deze rally is: 'volg het roadbook' en het roadbook gaf aan dat de track gevolgd diende te worden. Uiteindelijk heeft de organisatie beslist dat de personen die de track gevolgd hadden een tijd toebedeeld zouden krijgen die vergelijkbaar zou zijn aan de klasseringen van de voorgaande dagen. Dit betekende voor ons dus nagenoeg geen wijzigingen in het klassement.

Dag 4: Obarsia – Tirgu Mures (291 km)

Na een nacht waarin ik bijna geen oog dicht gedaan had (ik zag 's nachts een groot insect op de muur zitten wat ik direct kapot gemaakt had) starten we warempel met droog weer.

Net droog zal ik het maar noemen. Deze dag zou een echte stevige offroad dag worden. We begonnen met een gravelpad gevolgd door een smalle slingerpad de berg op. Veel modder en klei en daardoor behoorlijk zwaar en nat.

Onderweg zijn we langs en over verschillende stuwdammen gereden, hiermee wekken ze daar elektriciteit op. Via diverse gravelpaden maar ook wat asfalt wegen kwamen we bij CP1 aan Het was inmiddels al 14 uur en we hadden het grotendeels

droog gehouden. We waren echter nauwelijks gestart of het begon te hozen. Tijdens een proef ga je natuurlijk je regenpak niet aan te trekken, dat kost te veel tijd! Deze proef zou navigeren belangrijker worden dan hard rijden. Opletten dus! We begonnen voor ons gevoel goed, vonden de juiste wegen en vorderden gestaag. Paul had de vaart er in zitten en reed ons al snel los. Hij wou natuurlijk een goede tijd maken om z'n eerste plaats te behouden. Tot CP2 was het niet zo moeilijk, wat bospaadjes die door de regen erg glad waren en enkele stukken asfalt waar je goed op je snelheid moest letten. Na CP2 werd het meenes, de berg op was het spiegelglad, een en al klei, soms in een geul met diepe sporen. Er was daar niet veel te sturen, Gewoon proberen om niet stil te vallen en langzaam omhoog te slibberen. Waar mogelijk de pad verlaten en tussen de bomen door was vaak gemakkelijker. Sommige stukken moeten we navigeren op graden (CAP). Best lastig om de richting te houden. De volgende keer zal ik de navigatie proberen te gebruiken om een extra waypoint aan te maken, dan gaat het vast beter. Zoals je wellicht al begrijpt zijn we op dat punt verkeerd gereden. Via grote stukken vallei met gras zijn we uiteindelijk bij het volgende waypoint gekomen en direct daarachter lag CP3, het einde van de proef. Vandaar uit nog 30 km naar hotel Continental, midden in het centrum van Tirgu Mures. Onderweg hebben we de motor nog even afgespoten bij een carwash want het was tijd voor een kleine beurt. Ongelofelijk hoe vast de klei op de motor zet. Je kreeg hem er bijna niet vanaf gespoten. Bij het hotel aangekomen was ik helemaal nat en verkleumt. Gelukkig was onze monter Peter van Doorn bereid om de motor na te kijken. Nieuwe oliefilter, carter- en versnellingsbakolie verversen, de ketting spannen en smeren e.d.. Toch fijn zo'n groep waar alles gezamenlijk gedaan word. Na het avondeten werd de uitslag van de dag bekend gemaakt en werd duidelijk wat ik al verwacht had. Die dag de 30^e plaats met als gevolg dat ik naar de 9^e plek in het klassement gezakt was. Het was 's avonds in de bar al beduidend minder druk dan in het begin van de week, de vermoeidheid begon zijn tol te eisen. Toch was het ons gelukt de laatste biertjes te kopen. Ze waren helemaal uitverkocht. Guido en ik hebben de laatste biertjes opgedronken. Proost!

Dag 5: Tirgu Mures – Poiana Zolar (283 km)

Vandaag een zware enduro dag en ook de eerste droge dag! Toch hebben we twee keer de regenjas aangedaan omdat het er dreigend uit zag, maar beide keren bleek het loos alarm te zijn. De dag begon met een 'opwarm' stukje offroad de berg op. Door de regen van de laatste dagen was het echter zo glad geworden dat je bijna niet de berg op kon rijden. De hele pad was klei, dus spiegelglad en steil. Alleen de echte enduro motoren konden boven komen. De zwaardere allroad motoren zoals deLC4, de Tenere, de Africa Twin en anderen lagen links en rechts op de pad en konden alleen maar omdraaien om via de weg naar CP1 te rijden. Zelf reden we zodra dat kon niet meer over de paden, maar door het gras recht omhoog de berg op. Dat ging nog het beste. Zodra je moest stoppen was het moeilijk op gang te komen, maar een stukje omlaag en dan met een cirkeltje weer omhoog was dan de oplossing. De proef van vandaag was de langste proef van de rally, 80 km. We hadden afgesproken vandaag met z'n drieën bij elkaar te blijven. Het eerste stuk van de proef bevatte veel gravel paden. Op zich niet moeilijk maar inmiddels gingen mijn schouderpijnen klagen als gevolg van de langdurige belasting. Vanaf CP2 reden we de bergen in en werd het veel navigeren over de grashellingen. Bij CP2 zagen we niemand van de organisatie. We zijn nog terug gereden om te kijken of we ze gemist hadden, maar later bleek dat ze daar met hun Jeep niet hadden kunnen komen. Tijdens de briefing waren we al gewaarschuwd dat het navigeren moeilijk zou zijn,

dat bleek ook zo te zijn. Op een bepaald punt was bijna iedereen de weg kwijt. Van alle kanten kwamen we mensen tegen. Sommige zagen we wel vier keer binnen drie kilometer. Uiteindelijk hebben we een waypoint gezocht om daar de route weer op te pakken. Toen we dat gedaan hadden konden we de weg vervolgen. Bij de eerste zijweg ging het echter weer mis. Paul ging linksaf stijl omlaag terwijl Rob en ik dachten dat we rechtdoor moesten. Na een tijdje wachten kwam hij niet terug en zijn we hem maar gevolgd. Beneden kwamen we Paul weer tegen, het bleek toch niet de juiste route te zijn, terug dus maar. Omhoog het steile pad omhoog viel nog niet mee, maar uiteindelijk zijn we er toch gekomen en even later bleek dat we ook goed zaten. Vanaf dat punt zijn we ook niet meer verkeerd gereden. Bij het eindpunt CP3 bleek dat er nog maar 14 van de 55 gestarte deelnemers binnen waren. Waarschijnlijk hadden we het nog niet eens zo slecht gedaan. Bij CP3 hebben we wat gegeten om vervolgens aan de resterende 150 kilometer verbindingroute naar het hotel te beginnen. Eerst een flink stuk gravel pad met flinke gaten en nogal wat rotsen, daarna een steile gladde klim een berg op die vervolgens kronkelig over een soort hoogvlakte liep. Ook hier veel grote stenen in de pad. Uiteindelijk liep de pad naar beneden en kwamen we langs een klein boerderijtje met een kruis erlangs, blijkbaar een graf. In het roadbook staan soms vragen vermeld die je alleen in kunt vullen als je er ook echt geweest was, dit moet je zien als een soort Controle Post. Als je het antwoord juist had kreeg je hier ook punten voor. Hier was dus zo'n vraag, dus hebben we dat ook opgeschreven op de startkaart. Eenmaal beneden gekomen hadden we nog zo'n 100 km harde weg te gaan met aan het einde het toetje, om het zo maar te noemen. We hadden een track van 20 km gekregen die over een skihelling liep. Je kon deze track rijden daarmee sneed je 40 km asfalt af. Maar als je te moe was kon je beter de normale weg nemen. Wij gingen natuurlijk de track rijden! De skihelling is in de zomer een wei voor koeien. Door vijf palen opzij te schuiven kon je een doorgang maken en de 'wei' in rijden. Vervolgens met z'n allen, Frans en Rinie waren met ons meegereden, de skihelling op recht omhoog dor het gras en tussen de liftpalen door. Erg leuk maar ook wel zwaar aan de armen, het was behoorlijk stijl en je blijft klimmen. Aan het einde van het gras reden we nog slingerend door een stuk bos en eenmaal de boomgrens gepasseerd zag je alleen nog maar gras en wat lage struiken verder helemaal kaal. Op de top hebben we wat foto's gemaakt en aan de andere kant reden we weer omlaag, eerst over een smal paadje, er lag nog wat sneeuw, daarna zagen we een boerderijtje en vanaf dat punt over een slingerpad naar het dal. Dat was een mooie afsluiter van de dag. Na de briefing werd de uitslag bekend en door mijn 14^e plek

was ik weer gestegen naar de 7^e plek in het klassement.

Dag 6: Poiana Zolar – Satu Mare (311 km)

Gisteravond viel de regen met bakken uit de hemel maar van ochtend was het droog. We vertrekken dan ook zonder regenpak. Het eerste stuk was volledig offroad. Allemaal bergpaadjes. Veel waterplassen en keien. Verschillende keren komen we bosbouwers tegen. Met hun machines slepen ze de stammen over de weg. Soms moet je dan ook even wachten voordat je er door kunt, maar ze zijn allemaal vriendelijk en maken plaats voor ons zodat we er langs kunnen. 65 km over hobbels en door gaten met water, véél water. Daarna zo'n 85 km harde weg. Een mooie route door allerlei dorpjes en door open valleien. In eens komen we door een krottenwijk waar Roma zigeuners wonen. Aan het begin van het dorpje staan kinderen te zwaaien, maar een stuk verder zijn ze minder vriendelijk en wordt je bekogeld met stenen. Wij waren vroeg vertrokken, ik denk dat er nog maar zo'n 10-15 motors langs gekomen waren. Er moesten er nog z'n 70 komen. Ze hadden het dus nog 'druk' met stenen gooien. Even later kwamen we bij CP1. Eerst even wat eten voordat we starten. Het eerste gedeelte van de proef was een open vlakte waar je veelal op CAP moest navigeren. Eigenlijk was het gewoon de pad volgen, maar dat pad was wel slecht zichtbaar in het gras. Even later gingen we rechts het bos in, een steile afdaling, ik raak daar met mijn stuur een boompje en duik er voorover af. Gelukkig val ik niet al te hard in het gras. Rob en Paul hadden me niet zien vallen en reden gewoon door. Toen ik opgestaan was zag ik ze ook nergens meer. Ik stond er dus alleen voor. Op zich geen probleem, want dat moet ik natuurlijk ook kunnen. Na enig zoekwerk lukte het me niet om bij het eerstvolgende waypoint te komen, ik had van alles geprobeerd, maar kwam er niet dor. De weg was versperd met allerlei takken. Uiteindelijk heb ik een andere pad omlaag gekozen en bleek ik precies bij het volgende waypoint uit te komen. Ik zat dus weer goed. Ik kon vervolgens de weg goed vinden totdat ik op een gegeven moment vanaf een waypoint 1,38 km op CAP 20 moest rijden. Door de val bleek het kompas op de navigatie het niet te doen. Ik moest de navigatie uit het frame halen om het kompas opnieuw te kalibreren en toen deed hij het weer. Door de val was ook het frame van de navigatie helemaal verbogen en kon ik het apparaat er niet meer in terug krijgen. Met een ty-rap was dat snel opgelost en kon ik verder. De rest van de proef lukt vrij goed en bij de finish bleek dat ik toch nog meer dan een half uur verloren had. Met een 41^e plek die dag was ik gezakt naar de 10^e plek in het algemeen klassement.

Dag 7 Satu Mare – Dobra (289 km)

De terugreis begint. Na het ontbijt zijn we met z'n vieren vertrokken. Peter van der Sanden reed vandaag ook met ons mee. Ook Guido zaken we onderweg regelmatig met z'n KTM quad.

Vandaag een verbindingsroute vanuit Roemenie via Hongarije naar Slowakije. Het hotel

stond 5 km van de grens, we waren dus al snel in Hongarije. De route liep door verschillende dorpjes afgewisseld met hele stukken bos met prachtige zandpaden waar je lekker hard over heen kunt raggen. Mooie stukken om te rijden en lekkere afwisseling tussen asfalt en offroad. Rond de middag reden we Slowakije binnen en kwamen al snel in de buurt van CP1. We waren echter net als veel anderen ruim een uur te vroeg. Na een kop koffie en een stuk taart bij een lokale bakker zijn we naar de proef gereden. Het was intussen mooi weer geworden, dat was wel fijn. Bij CP1 had een lokale imker een bord met honingraten neergezet en daar mocht je wat van proeven. Wat is dat lekker zeg. Je krijgt er wel plakhanden van, maar dan kun je beter je stuur vasthouden zeiden ze. De proef ging via een paadje naar boven, een berg op. De route liep via een aantal kronkels naar een GSM mast die boven op de berg stond. 'S avonds bleek dat een aantal mensen niet de route gevolgd hadden, maar rechtuit naar deze mast gereden waren. Dwars door het maïsveld. De eerste 20 uit het klassement moesten die avond de GPS in leveren zodat de organisatie dit via de tracklog kon controleren. Als je inderdaad door het veld gereden was, werd je voor die dag gediskwalificeerd. De uitslag hiervan werd echter pas later bekend. Na de masten reden we weer omlaag op CAP en kwamen we bij een houtwal uit. Als je precies op koers gereden had kwam je bij een gat in de wal uit waar een smal paadje omlaag liep. Van daaruit liep de route over enkele glooiende heuvels en kwamen we uiteindelijk uit op een pad door wat bosjes. De finish was bij een skihelling. Hier reed je vanaf de top recht omlaag. Er liep een paadje met wat keien en gravel. Je kon daar lekker hard, maar moest wel kunnen remmen omdat onderaan direct de finish was. Hier moet je stoppen om je tijd te noteren. We kwamen daar als eerste aan, maar omdat we vroeg gestart waren zei dat nog niet zo veel. Uiteindelijk zijn we die dag 6^e geworden. Vanuit de finish was het nog maar een paar kilometer naar het hotel aan een meer. Omdat er niet voldoende plek was in het hotel sliepen wij in een blokhut in de buurt. Daar hadden ze ook een tap en een paar mooie meisjes daarachter. Daar hadden wij dus geen probleem mee.

Dag 8: Dobra – Tatry (244 km)

De laatste dag alweer. Het zit er bijna op. Vandaag wel een CP maar die is o voorhand geneutraliseerd vanwege verwacht tijdgebrek bij de organisatie. Er werd afgesproken om z'n 40 km voor het einde te verzamelen bij een grote stuwdam en een kasteel, om van daaruit in colonne naar het hotel te rijden. De vragen die we onderweg in moesten vullen zouden wel meetellen voor het klassement, het is daarom nog steeds belangrijk om de gehele route goed te rijden om zodoende geen vraag (lees CP) te missen. Het eerste stuk van de route liep voornamelijk over de weg. Na een paar uur reden we Polen binnen. Daar kregen we sommige stukken offroad, andere weer over de weg. Even later reden we weer de grens naar Slowakije over. We reden daar een heel stuk net langs de grens, allemaal offroad. Een mooie route om te rijden. De proef was wel geneutraliseerd, maar we konden die evengoed rijden. Al direct in het begin moesten we een hele steile pad omhoog. Het leek meer een bedding van een stroompje, overal keien. Soms kon je het beste aan de linkerkant van de geul rijden, dan weer aan de rechterkant. Het was zo stijl, dat j in een keer omhoog moest rijden. Als je zou stoppen kon je het wel vergeten, dan kwam je niet meer omhoog. Er leek geen eind aan te komen, de klim was wel een kilometer lang. Boven aan gekomen was het niet alleen de motor die het heet had. Het leek wel of ik zelf een leuke koppakking had!

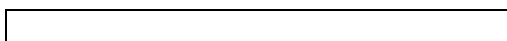
De route liep verder door het bos en over verschillende heuvels. Deze heuvels waren mooi glooiend en helemaal bedekt met kort gras. Hier zijn we even gestopt, zodat Peter een aantal foto's van z'n Tenere kon laten maken. We hadden tenslotte geen haast. Via de heuvelruggen reden we verder, aan het einde omlaag over paadjes door landerijen.

Opeens was er helemaal geen weg meer en stonden we midden in de maïs. De boer had de weg omgeploegd en daar maïs gezaaid.

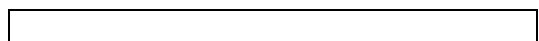

Voorzichtig reden we door de rijen door totdat we een tractor spoor zagen wat uiteindelijk weer op een weg uitkwam. Aan het einde van dat weggetje kwamen we bij een dorpje. Maar eerst moesten we nog een paar keer door een watergeul. Geen probleem totdat we bij een flinke modderplas aankwamen. Toen we ons daar doorheen ploegden roken we meteen dat het geen water was. Het leek wel de riolering van het dorp. Wat een stank!! Even later kwamen we weer op de harde weg. Weer reden we de grens met Polen over en kregen nog een mooi stuk offroad over een berg. Een slingerpad met afwisselend keien, gras en gravel. Na deze bergpas nog een stuk over de weg naar het verzamelpunt. De meeste motoren stonden er al. Die hadden dus duidelijk de moeilijke stukken overgeslagen. Wij niet, wij rijden alles!! Bij het verzamelpunt zijn er nog wat groepsfoto's gemaakt en daarna reden we in colonne naar het hotel met de Allroad Maniaks landcruiser voorop. Het was een mooi gezicht, mensen langs de kant die naar ons zwaaien, zo'n 90 motoren en wat volgauto's. Een lange sliert over de smalle weggetjes door de dorpjes. Op een onverharde binnenweg stopte plotseling iedereen voor me. Ik wist niet waarom, maar even later bleek de landcruiser op z'n kant te liggen. Daar was duidelijk iets fout gegaan. Gelukkig waren er geen gewonden. Nadat de Iveco truck hen rechtgetrokken had bleek een stuurstang gebroken te zijn, hij kon dus niet verder. We reden allemaal naar het hotel en gingen onze spullen pakken, de motoren in de bus zetten voor de terugreis en lekker douchen. Enkele uren later kwam de kapotte landcruiser op de Mercedes autoambulance terug en konden we gaan eten. Daarna nog een biertje en de prijsuitreiking. Paul en Rob kregen een steen voor hun 1^e en 2^e plek in de klasse tot 180 kg. Zelf ben ik uiteindelijk 6^e geworden waar ik zeker tevreden mee ben.

Groeten, Marco Gelden

© 2009

NIEUWE LEDEN STELLEN ZICH VOOR: RUUD WILLEMS

Hoe hiettu gij?	Ruud Willems
Woar wônde gij?	St. Hubert
Mi wie doede gij ut?	Met Francis
Wa war doar ut gevolg van?	Een dochter, Jessica
Wa sjoudu gij feitelijk? En woar?	Dat ik de uitbater ben van cafe/zaal "DKW" in St. Hubert
Wannu motor rijdde gij?	Kawasaki VN 1500

© 2009

ZOEFTREFFEN 30 & 31-05-2009

Het is november nu, het waait en stormt ontzettend hard en het blad is bijna allemaal van de bomen. Kreeg een speedmail van MJ dat het dan toch echt allemaal gisteren al klaar had moeten zijn... Shit! Dus maar snel effe dat vrije uurtje achter de klapjap om een

stukske eruit te persen over het Zoefreffen! Had het nu maar eerder gedaan dan had je niet zo hoeven te graven.....maar tja das achteraf gelul!

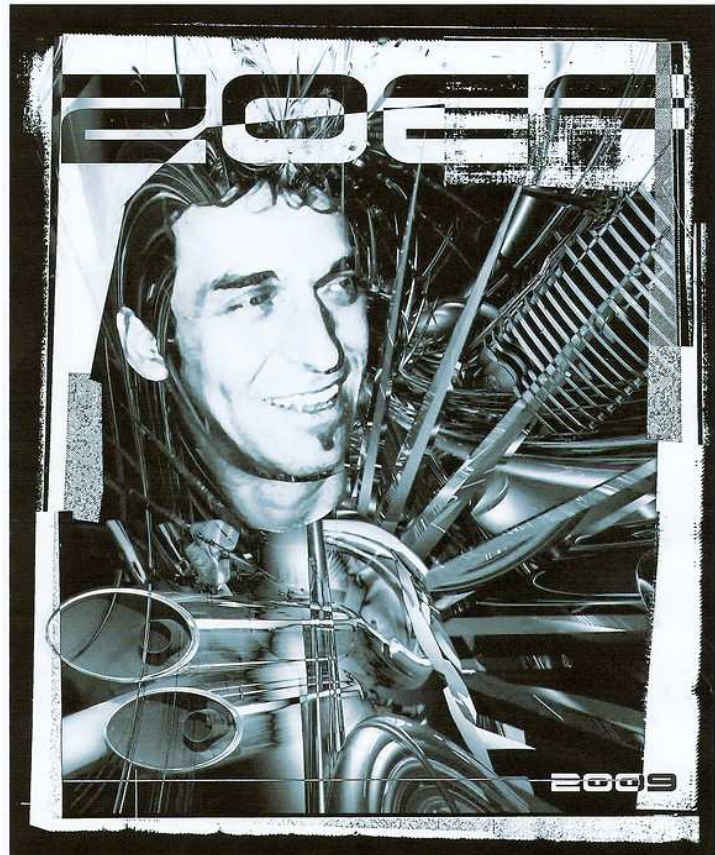
Zoefreffen 2009 is er een die we met zijn allen niet licht zullen vergeten! We namen 2 dagen voor de feestavond met grote getallen afscheid van ons Zoeflid Harm Selten. De feesttent die donderdag zo goed

te pas kwam om al die motorrijders, die er waren tijdens de uitvaart, een kopje koffie en een broodje aan te bieden was vandaag tafereel voor het feestvolk. Iedereen wist dat het anders zou zijn en toch was het allemaal als vanouds! Prachtig weer, meer ruimte gecreëerd voor het vele volk, een goede keuken met bal, de bafjes en wijn koud, keigoie bandjes en goed geluid. Tel daarbij op de vele barvrijwilligers, de goede organisatie en alle ingrediënten waren daar voor een prachtfeest. Een feest waar Harm trots op zou zijn want het was zijn wens dat het allemaal door zou gaan! En het is door gegaan en hoe! Nooit eerder ervoer ik zoveel respect en medeleven van het motorvolk tijdens de minuut stilte. We vonden steun bij elkaar en troost. En er werd een bulk geld bijeengehaald voor het KWF. Gertie en Ruud hadden er een prachtbestemming voor, de KIKA markt kwam eraan en hun doel was zoveel mogelijk geld verzamelen voor onderzoek naar kanker.

Dat Harm aanwezig was voelde je niet alleen, er was ook nog eens zijn portret die in de nok van de tent ging. Harm Verstraten had deze gemaakt, je zag het ontwerp van het jaarlijks treffen shirt erin terug.

Zoals elk jaar wordt het Zoefreffen ingeluid met een rit. Voor sommigen om weer wat bij te trekken van de vrijdagavond want dan wordt er al een klein clubfeestje gevierd door de Zoefers. Ze hadden in ieder geval goed weer. Ik ben zelf dan altijd in de tent om de eerste gasten mee te

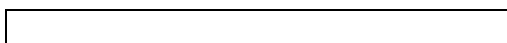

ontvangen en eerlijk gezegd weet ik echt niet waar ze allemaal gereden hebben. Ze waren allemaal weer heelhuids terug en dat is al heel wat, en het belangrijkste!

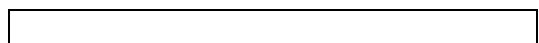
Ook terugkerend zijn de Silly games. De zoefbukschuiver was dit jaar weer eens van stal gehaald en oogste weer veel succes. Marc de Klein waagde een poging en kniep zo hard dat iedereen met ontzag de volgende dagen naar de binnenkant van zijn bovenarmen keek. Deze waren echt bont en blauw! Zelfs Ouwe Jan Kerstens bleek zich heel goed te kunnen weren op dat enge ding. De Kop van kut, wie vindt er zo iets toch uit? Was ook een mooi tijdverdrijf. Over tijdverdrijf gesproken volgens mij had Toon Verbruggen het ontzettend druk dit weekend! Gelukkig had hij wel een chauffeuse dit keer! Ook Tiny de hengst van Chris, want als er een goede dekhengst nodig is halen ze hem graag uit de wei. Vooral als een van de dames aan geeft wel willig te zijn. Jan was vies en maakte zich liever niet nog viezer en liet het dus maar over aan Tiny, Tja Jan....zo wordt het nooit iets of wat!!

Kortom hele enerverende dagen, maar ondanks alles toch weer dagen om van te zeggen het was weer Moi ons treffen!!

Groetjes, Caat

© 2009

WIE IS DE ZOEFFER?

Ook dit jaar weer een klassenfoto uit de oude doos gehaald met een Zoeflid er op. Wie weet welk Zoeflid in de deze lagere schoolklas zat?

© 2009

MOTORVAKANTIE FINLAND Henk & Marie-José zondag 31 mei 2009 t/m zondag 28 juni 2009

De meesten van jullie zullen ondertussen wel t'een en t'ander gehoord hebben over onze trip naar Finland. Dan weet je ook dat de beleving die Henk van deze reis heeft, heel anders is dan de mijne. Maar ja, ik schrijf het verhaal. En objectief blijven tijdens zo'n reis... hmmmbrrrrr... dat lukt me niet.

1^e dag; zondag 31 mei 2009

Langenboom → Saerbeck-Steinfurt 228,4 km

Ja, tis echt waar, de reis begon zondags om 12.30 uur na het Zoefreffen. Niet slim... misschien... maar toch gedaan. We hebben afgesproken om eerst een stuk snelweg te doen. Dat zorgt er nl. voor dat je zodra je van de snelweg afkomt meestal in een gebied rijdt wat je nog niet of nog niet goed kent. Bovendien scheelt het w.b. de druk die er op ligt voor de km's die moeten (deze keer tot aan de boot van Duitsland naar Finland).

Achteraf denk ik, jawel we zijn goed voorbereid op weg gegaan. Naja, behalve dat stuk door Duitsland heen... we komen met de Garmin recht in het Ruhrgebied uit. Nix aan dus, maar okay, dan hebben we dat ook weer gehad, goede oefening met de motor, de ene dooie stad na de andere. Nix te doen, geen kiep op de weg en toch veul, heel veul stoplichten. We leren nu dus met de Garmin werken. Zet in Duitsland de autobanen niet uit want dat zijn de doorgaande b-wegen. Op een gegeven moment toch maar besloten om nog een stuk snelweg te pakken en daarmee het Ruhrgebied zo snel mogelijk te verlaten en daarna weer binnendoor te rijden. We komen na zo'n 20 km de snelweg af en het is een cadeautje! Direct prachtige bochten en heuvelachtig gebied. Als je d'r ooit komt: er is een prachtig stukje van Nottuin naar Havixbeck.

Zo, we gaan nog ff voorbereiden voor dag 2. Dat gaan we dus anders doen, GPS goed instellen en van plaats naar plaats rijden of vooraf een route maken. Wat makkelijker gaat op de computer dan direct op de Garmin. En de computer... die staat thuis. Doel voor morgen is de Lüneburgerheide, ergens tussen Celle & Lüneburg.

Oh en bij de weg; we zijn moe! Hoe zou dat nou toch komen ☺

2^e dag; maandag 1 juni 2009

Saerbeck-Steinfurt → Bergen 286 km

Vandaag ging het wederom niet volgens de route die we op de kaart gezien hadden. Het is dus lastig om precies die route aan de Garmin over te brengen die je wilt. Grote voordeel is dat dat ding je op de meest onmogelijke routes en weggetjes stuurt. Daardoor doe en zie je dingen die je anders nooit zou doen of zien. Het is nu eenmaal zo dat een groene route op de kaart natuurlijk prachtig is en dus even zo prachtig om dat ook te zien te krijgen. Tegen de tijd dat we terug komen zijn we echte Garmin experts; en dan vooral Henk.

Om 17.15 uur stappen we een hotel in Bergen binnen. Dicht bij Bergen-Belsen zodat we dat morgen eerst kunnen bezoeken.

Poging voor morgen om via de groene wegen naar Travemunde/Lübeck te rijden waar we om ± 20.00 uur inschepen voor een boottochtje van zo'n 35 uur. We checken in om 20.00 uur, we vertrekken die nacht om 3.00 uur om vervolgens de dag daarop in de ochtend (7.45 uur) aan te komen.

3^e dag; dinsdag 2 juni 2009

Bergen → Travemunde/Lübeck 302 km

We beginnen onze dag met een bezoek aan het kamp Bergen-Belsen. Niet gedacht dat ik het zou willen bezoeken... wetende dat Henk dit wel graag wil. Ik over mijn tere hard gestreken, me schrap gezet voor wat er komen gaat. Afijn eerst er heen gereden en parkeren. We dachten de motoren lekker bij de ingang neer te zetten. Maar niets daarvan een zeer gründliche Deutsche man... blafte ons bevelen toe. Heren!!! Ikke vanonder mijn helm "en dame". Als je me ergens mee tegen de haren in kunt strijken dan is het dat blaffen wel. Wat is er mis met gewoon vragen. Nee, we konden daar echt niet parkeren want dan staan er binnen de kortste keren tig motoren. Ja, nou en?

Komen we binnen willen we onze spullen kwijt in de lockers die er zijn. Zien we meneer blaf weer lopen. Ikke knikken en overdreven aardig lachen. Okay wij naar de lockers om onze spullen te droppen. Wat blijkt, Henk zijn helm (maatje groter dan de mijne) past niet in de locker. Maar ja, Henk is meubelmaker hè. Dus die kijkt ff naar de scharnieren van de deurtjes. Ik hou de wacht, hij klikt de twee scharnieren los, deurtje er uit, helm er in. Klik; scharnieren weer vast. Zo al klaar. Gelukkig heeft die blaffert het niet gezien, die zou acuut op tilt geslagen zijn.

Vanaf hier volgt een verslag over het kamp. Als je dit deel niet wilt lezen, sla dan vanaf hier gewoon over. Ik geef het einde van dit tussensverslag op de volgende pagina aan met onderstreepte tekst.

Kamp Bergen-Belsen was in de tweede wereldoorlog eerst een krijgsgevangenkamp voor Russen, daarna een transportkamp met transporten naar de vernietigingskampen Treblinka & Auschwitz (Polen).

Het is een naargeestig gebouw op een groot terrein, heel groot. Ongelofelijk indrukwekkend. Beeldmateriaal van mensen die deze oorlog en dit kamp hebben overleefd. Met verhalen van hoe toevallig sommige mensen net door het oog van de naald gekropen zijn, met verhalen waar en hoe mensen de kracht vinden om door te gaan. Het is heel indrukwekkend. Maar niet te bevatten. Mijn brein kan niet begrijpen wat hier is gebeurd. Hoe is het mogelijk dat mensen dit mensen aan doen.

Ten tijde van transportkamp werden alle mensen die hier binnenkwamen... gesorteerd. Ik heb er geen ander woord voor. Kinderen en ouderen worden afgevoerd of gedood. De mensen die 18+ en gezond zijn gaan naar een werkkamp.

En toch ook verhalen waar je ziet dat goedheid het overwint. Bij een uitsplitsing is er een meisje van 12 in een groepje mensen. Iedereen weet dat als ze gespot wordt ze wordt afgevoerd en uiteindelijk gedood. Er is een vrouw die haar schoenen met hoge hakken ruilt voor de schoenen van het meisje. Van iemand anders krijgt ze een shawl. De volgende geeft haar make-up. Dan komt er een SS'er aan. Ze hoort haar vader zeggen 'ik ken haar'. De SS'er blijft haar minuten lang aankijken en zegt

uiteindelijk 'dan zal het wel goed zijn'. Vader kon niet zeggen dat ze haar dochter was. Haar woorden in het filmpje: "ik was 12 en zag er uit als 8. Maar op dat moment wist ik dat ik gered was. 'lets' heeft me gered. "

Terwijl we daar over het terrein lopen langs de massagraven... kijken Henk en ik elkaar aan. We geloven onze oren niet. We zijn stil en weer horen we??? En opnieuw zijn we stil. Daarna praten we over wat we voor een tweede, derde en nog vaker horen. Ja, het is echt waar we horen geweer- en tankschoten. De huidige militaire oefenterreinen zijn in het zelfde gebied als het kamp. Het lijkt alsof de wereld even stilstaat.

Einde bezoek Bergen-Belsen

Vandaag vooral prachtige wegen gehad. Beetje Limburgachtig. Glooiend landschap met veel bochten, maar dan wel met Duitse bossen. Het weer is prachtig... 27 graden. Dus ik zet mijn tochtgaatjes van mijn jas maar eens open.

Het inchecken is vanaf 20.00 uur. Daar hoeven we niet om 20.00 uur te zijn, dus gaan we eerst ergens wat eten. En toen, toen was Henk heel erg blij dat we in het restaurant nog een kopje koffie gedronken hadden. Want wat moesten we lang wachten. En wat werd het koud. We gingen met 12 graden aan boord (ik moet er nu om lachen als ik dit typ; lees verder en je komt er vanzelf achter waarom).

Ik vond het aan boord gaan wel spannend. Maar dat is me heel erg meegevallen. Nikkō kwam te hulp bij het aansnoeren van de motor. Hij rijdt zelf ook motor en is in de hoedanigheid van geel vestje/sjouwer of zo op de boot. Waarvoor dank. Alleen had me dat niet gelukt. Voor in de veren trekken en dan weerszijdig achter vastzetten, met een lapje er tussen om mijn koffers niet te beschadigen.

Een volgende keer komen we zo laat mogelijk aan bij die boot, want dat buiten wachten... daar wordt niemand vrolijk van. Uiteindelijk waren we pas om 23.45 uur in onze hut. De hut was groter dan verwacht, een driepersoonshut voor zijn 2-en... dat is prima dus. Er was nog wat te eten.... We namen nog een borrel en daarna naar bed.

4^e dag; woensdag 3 juni 2009

Dag op de boot 0 km

Had ik echt gedacht dat ik niet wakker zou worden als de boot vertrok? Ahum. Tuurlijk word ik wakker. Net op het moment dat de boot van zachtjes naar harder gaat. Het ritme van de boot voelt als een tweede hartslag, daar moet ik even aan wennen. Uiteindelijk volgehouden op bed tot 8.30 uur Nederlandse en 9.30 uur Finse tijd. Okay we gaan ontbijten. Dat kan vandaag tot 10.30 uur in tegenstelling tot morgen, dan is het ontbijt tussen 6 en 7.00 uur. Ahum.

Aan boord drie Zwitsers die van ± Zurich met de trein naar Bremen zijn gekomen. Reis gaat bij goed weer naar St. Petersburg en nog een deel van Rusland. Daarna naar

Lithouwen, Letland, Estland, Polen, Duitsland weer terug naar Zwitserland. Ja, da's ook een leuke trip!

Ook treffen we 5 Duitsers op de boot uit de buurt van München die via Finland naar de Noordkaap gaan. Waarna de reis vervolgd wordt in Zweden en Noorwegen. Deze gasten waren met 4 goldwings en 1 BMW. Die goldwings hadden echt alles er op en er aan. Er was een spiksplinternieuwe bij. Daar stond voor een bal geld. Ze rijden zo'n 8000 km in 3 weken. Maar doen veel snelweg. Not my cup of tea.

We treffen ook nog 3 zeer gesloten Finnen die op weg naar huis zijn. We hadden ze voor het inchecken al gezien... maar ze spreken niet veel Engels en zoeken geen contact. Ze zaten bij ons aan tafel. Tijdens één van de maaltijden krijg ik ze toch aan de praat. Tsja, ben ik toch niet voor nix peut geworden ☺

Wat blijkt... hou je hart vast... ze hebben deze boottocht gemaakt om 3 dagen, jawel 3 hele dagen in Duitsland snelweg te kunnen scheuren met hun snelle machines. Ze zien aan mijn reactie vol ongeloof dat ik het niet begrijp. Waarop ik als reactie krijg 'je komt er nog wel achter als je op de wegen in Finland rijdt en de snelheidscontroles ziet'. Inmiddels begrijp ik het wel wat beter, maar ik adviseer deze jongens om vooral in Duitsland te blijven rijden en niet naar Nederland te komen. Hier is het nog veel krappier voor ze dan in Finland. Ik heb ze ook nog verteld dat het op diverse circuits mogelijk is om te rijden. Daar moest hij in eerste instantie erg om lachen. 'Ja, maar zo goed ben ik niet'. Ikke uitgelegd wat onze snelle jongens van Zoef doen.... Hm... je zag um denken. Dus als je een keertje Finnen ziet op het circuit?? Vraag gerust of ze die Nederlandse dame met een knalrode PC 800 uit Nederland in 2009 hebben ontmoet ☺

5^e dag; donderdag 4 juni 2009

Helsinki → Närpes 375,9 km

Bij het ontbijt zag je de sprekende Fin steeds zenuwachtiger worden. Bij navraag bleek dat hij een vergadering in Helsinki had op een bepaalde tijd. De boot had wat vertraging... dat ging hij niet meer redden.

What goes up.... must come down. Spannend dus. Ik treuzel tot ik de laatste ben en de kunst goed af kan kijken. Dat gaat goed. Daarna..... pfoe....

We hebben afgesproken met een vriendin Anna in Närpes, we blijven bij haar slapen. Nou dat werd dus de kortste weg naar haar huis omdat.... 1 in woordje REGEN!

Het was een K-dag met de hoofdletter K. Afzien. We hebben 375,9 km in de stromende regen gereden en het was wel helemaal 9 graden! Stel je voor van zachte regen tot stromende plens ploeter plens regen en weer andersom. Oh.. het gaat iets zachter regen... oh nee... het gaat toch weer harder regenen.

Dwars door de handschoenen heen is het nat. Gelukkig hebben we goede pakken. Bij Henk was het op de buik bij de rits iets gelekt. Dat betekent dus heel zorgvuldig je pak aan trekken. Mijn schoenen zijn niet waterdicht, vooral mijn rechterschoen niet. En mijn buitenste zakken waren wat vochtig. Dus daar geen fototoestel meer in doen dan. Wat fijn zo'n PC met koffers. Daar blijft alles lekker droog in.

Ik begin ziek te worden. Zou dat wat te maken hebben met die tochtgaatjes in mijn jas. Nee toch zeker!?

Gelukkig heeft Anna voor ons een sauna en is er voor de kleding een droogkamer. Daarna hebben we lekker uitgegeten met haar en een vriendin in een leuk Greenhouse. Tussen de bloemen en de plantjes. En ja, we aten ook bloemen.

6^e dag; vrijdag 5 juni 2009

Närpes → Pietarsaari/Jakobstad 202,9 km

Ik ben dus niet echt lekker. En grijp mijn kans als ik hoor dat ik lekker in het bed kan

blijven. Henk gaat met Anna en haar familie op pad om de omgeving te bekijken. De vader van Anna is hobby-archoloog en laat Henk een soort van stone circle zien. Hij kan er leuk over vertellen.

We rijden om 14.15 uur aan om ook die dag nog wat km's te maken. Maandag begint de opleidingsweek waar we allebei bij willen zijn. En als het ff kan wil ik er nix van missen. En ik wil zeker niet dat Henk door mijn schuld later daar is.

Hij heeft tenslotte ook zin in de training.

We vinden een fijn hotel Stadhotel Pietarsaari. Waar we in de buurt ook nog lekker hebben gegeten. Heerlijk Indiaas restaurant. En pittig joh!!! Was net wat ik nodig had. Met eten lekker transpireren en meteen de rottigheid er ook uit zweten.

7^e dag; zaterdag 6 juni 2009

Pietarsaari → Oulu 245,5 km

Het is de bedoeling om naar Oulu te rijden. Maar ik ben nu echt behoorlijk zie. Zweten, hoesten, last van mijn longen, keel en neus. We kiezen dus voor de snelste weg: snelweg. Nu zijn de snelwegen daar wel anders dan hier. Zie het een bietje als de Graafseweg van Mill richting het Huukske (en dan voor die drempels). Soms iets breder, maar meestal niet eens.

Er komt één zin in me omhoog: afzien tot op het tandvlees.

Het is 9 graden. Dat is het al vanaf de boot. I.p. van regen hebben we nu snijdende winterse wind. Het is eigenlijk geen wind, het is storm. Een storm die continu van dezelfde kant afkomt. Ik rij de hele dag schuin... mijn motor is nu eenmaal windgevoelig van de zijkant. Het voelt aan alsof je op een zonnige winterse dag in Nederland het in je hoofd hebt gehaald om de motor te nemen. Mijn schoenen zijn nog nat, dus heb ik hele koude voeten. Ik draag: hemdje, thermohemd, shirt, Zoefvest en daaroverheen mijn all weather motorjas met binnenvoering, sokken (klam dus), thermo-onderbroek en all-weather broek incl. de binnenvoering. En omdat ik zweet als een gek, ben ik in no-time koud.

Vandaag heb ik na heel veel bordjes 'pas op elanden' 2 vrouwtjes elanden gezien. Indrukwekkend!

Onderweg ben ik op de motor in slaap gevallen. Gelukkig zijn de Finnen zeer vriendelijk, gastvrij en zo... toen ik wakker werd reed ik in het midden van de weg. De tegenliggende auto's gaan aan de kant en geven ruim baan. Het is heel gewoon om zo iemand in te halen, daar waar de weg breed genoeg ervoor is (net zoals in Ierland). Dus voor hun waarschijnlijk niets aan de hand. Gelukkig heeft er niemand getoeterd... kweet niet hoe ik daarop gereageerd zou hebben. Ik heb Henk geseind en we zijn een flink stootje van de motor afgeweest. Eten en warm drinken er in en rusten.

Daarna knap ik zover op dat we Oulu ook nog halen. Onderweg hebben we al wel een paar keer gezien dat het geregend had (plassen). Maar nu aangekomen in Oulu, nu krijgen we zelf een bui. Ha ha, met hagel. En dan over kinderkopjes door zo'n stad heen. Ja, het is me de beleving wel. Okay dat weet ik dan ook weer, rijden met hagel dat gaat.

We kiezen voor het Best Western Apollo hotel omdat we bij Scandic niet fatsoenlijk kunnen parkeren. Dat wordt beloond met een cadeautje. De douche blijkt bij nadere inspectie een stoomcabine te zijn. Ik ga nog ff terug naar de receptioniste om haar te vragen of het hotel misschien wat aspirines voor me heeft. Ik ben helemaal ontroerd en aangeslagen door de generositeit van Tehri. Op mijn vraag duikt ze haar handtas in en haalt er ibuprofen en coldtrax voor me uit. Ze geeft me de hele handel en zegt 'pak van die coldtrax maar meteen 2 tabletten'. Daarna ikke in de stoomcabine en om 19.00 uur naar bed met 2 coldtrax!

Wat mij nog ff van het hart moet. Het is F*&*^@&*^\$&* hell. Al 3 dagen 8 hooguit 9 graden met soms een gevoelstemperatuur van....??? KOUD!
Veel later als we in Outokumpu zijn horen we dat door die storm van vandaag diverse hele dikke bomen om zijn gegaan.

Bij het inchecken in het hotel hoor ik van de receptioniste 'sorry no internet, no pay machine' etc. het ligt er allemaal uit... 'due to the snow we had today'. Snow... SNow... SNOw.... SNOWWW!!! Gloeiende gloeiende... dan hadden wij nog mazzel dus ☺

In de tijd dat ik in bed lag kwam Henk een paar Zweden tegen in het hotel. Die waren ook met de motor. Die kwamen uit het Oosten die dag en hadden sneeuw op hun dak gehad deze dag. Maarrrr... morgen, morgen klaart het op. Voorspelling is 12 graden wat het al had moeten zijn in het Noorden en in Helsinki dus nog warmer.

8^e dag; zondag 7 juni 2009

Oulu → Kittila 382,1 km

We hebben Anna gebeld of ze me op kan halen. Dan laat ik de motor bij het hotel staan en gaan we na de training wel weer hier langs. Helaas krijgen we geen gehoor. Na overleg besluit ik om toch te rijden. Henk pakt alle twee de motors zodat ik met zo min mogelijk transpiratie op de motor kom te zitten. Dit lukt. Paracetamollen en coldrax er in en hup brommeren. En nu opletten dat zodra ik in slaap val Henk een signaal geef met groot licht... want één van de audio's heeft het begeven.

Wat het weer betreft hebben we vandaag vooral tussen de buien door gereden. Met enige regelmaat hebben we een lichte bui op ons flikker gehad en twee keer weer een hagelbui. Gelukkig niet genoeg om weer zeiknat van te worden ☺. We zijn alle2 van mening dat als het zo blijft het te doen is. Al hopen we wel op beter weer en iets meer temperatuur dan 8 à 9 graden. Vanaf woensdag wordt er beter weer voorspeld. Mooi vanaf morgen zitten we in de opleidingsweek t/m aankomende zondag.. hopelijk daarna dus beter bikeweet.

De natuur is steeds mooier geworden. Ook al hebben we vandaag alleen maar snelweg gehad op de laatste 30 km na. Veel meertjes, rotsen, keien en hier ook heuvels, bergachtig landschap. Echt hoog is Finland niet. Henk zag vandaag als eerste rendieren. Prachtig om te zien. Op zo'n 100 m afstand in de wei een klochtje van een stuk of 8 tot 10. Grazend en liggend. Groter dan ik ze in mijn herinnering heb t.o.v. van wat ik ooit in Zweden zag. Uiteindelijk hebben we veel Rendieren gezien onderweg, zowel op de heen als op de terugweg en veel zuidelijker dan waar ze officieel thuishoren.

Afijn op de aspro's en coldtrax gaat het zo goed dat we om 17.30 uur in Kittila zijn. Deze trip is voor mij erg grensverleggend. Maar ik wilde eigenlijk vanochtend ook niet echt opgeven... ik had het er erg moeilijk mee. Ik vind het zwaar maar ik wil het ook niet missen. Dus is het goed zo.

Morgen nog zo'n 30 km, wellicht een stuk onverhard. We zien het wel.

9^e dag; maandag 8 juni 2009

Kittila → Aakenus 25,6 km

Het was niet ver meer en heel erg mooi. De rimboe in naar een kampeerhut. De Garmin weet niet helemaal het adres... maar we hebben mobiele nummers bij ons. De weg was goed begaanbaar tot de laatste 5 tot 7 km. Verhard soort ondergrond met greffel daarop... en kuilen, heel veel kuilen.

Toen we in Kittila wegreden was het zonnig met een dikke donkere wolk aan de linkerkant. En dat, dat was de richting waarin wij moesten. Regen dus. Behoorlijke malse bui en ff later malse hagelbui. De weg keer er wit van, dus rij ik rustig. Het lijkt wel winter.

Aangekomen in Aakenus horen we dat iedereen die weet had van onze trip erg met ons is begaan. Het blijkt 60 jaar geleden dat het voor het laatst zo koud was rond deze tijd van het jaar. Tsja. Jan D. zou ooit gezegd hebben 'dat heb ik weer'. Maar ik zeg... het is zo en ik ben er nog steeds. Gewoon adem in en uit. De weersverwachting is goed. Veel slechter kan het niet worden. Want vandaag... vandaag hadden we tussen de 5 en de 7 graden en hagel.

Voor de googlelaars onder ons: Aakenus is niet echt een plaats.. het is een streek bij het meertje Vasalampi.

Tijdens de trainingsweek hebben we een optreden gezien van een traditionele joiker. Daar wil ik graag een foto van delen. Hij is een soort van sjamaan die rendieren hoedt. Hij zingt en trommelt traditionele joielieder. Er zijn nog maar een paar traditionele joikers in Lapland (wat ligt in Noorwegen, Zweden, Finland en Rusland). Er is zelfs heavy joielieder: voor wie wil er zijn filmpjes te vinden op mijn hyves. Euh... geen wonder dat we de volgende dag rendiervlees te eten kregen. Hele specifieke smaak en erg lekker.

10^e dag; zondag 14 juni 2009

Aakenus → Tornio Finland/Haparanda Zweden 261 km

In de middag is de training voorbij en rond 15.00 uur stappen wij weer op ons stalen ros. Dat wilden ze allemaal wel zien. We hebben de hele week de motor niet aangeraakt. Geen

tijd voor gehad. Ik ben inmiddels weer 100% beter en zal wel uitkijken voor ik die tochtgaten in mijn motorjas nog ooit in mijn leven open zet! We zijn binnendoorgereden tot aan de grensrivier Torneälv die Finland en Zweden scheidt. Prachtig stukje binnendoor. En aan deze weg zijn we ook de poolcirkel gepasseerd. Daar zijn we gestopt, fotootjes maken, kopje koffie drinken. Gezellig. En oh ja, het regende ook weer.

En verder hebben we de rivier gevolgd tot aan Tornio/Haparanda. Deze stad ligt aan de Botnische golf.

11^e dag; maandag 15 juni 2009

Tornio/Haparanda → Muhos 248,4 km

We rijden helemaal binnendoor van Tornio naar Muhos. Daar wonen vrienden van ons Jari en Raili die we gaan bezoeken. We zullen bij hen ook blijven slapen. Het komt neer op praten, sight seeing (stuwdammen, kerkje e.d.), diner en drinks.

12^e dag; dinsdag 16 juni 2009

Muhos → Kajaani 190,8 km

Het is weer geen weer. We wachten nog even bij Jari en Raili of het soms droog wordt. Want net scheen de zon nog, maar toen ik weer keek... was ie weg. Dus rijden we aan met een drip drap drupje. Onderweg zie ik een overstekende muis die net de bandjes van Henk zijn motor mist. De muis schrikt, draait zich om en rent de berm weer in. Henk ziet twee rendieren. En we zien samen vooral veel onverharde weg. Echt afzien soms, vooral door het weer. We waren van alles van plan... over eilandjes rijden in een meer... met bruggetjes en zo. Maar op een gegeven moment was ik het zo zat... en zijn we naar een hotel in Kajaani gereden. Vroeg in een hotel, maar alles beter dan weer in de stromende regen op de motor zitten. De buien waren strak, flink, veel, recht naar beneden en soms wat wind erbij... flink pak op je donder dus. En soms erg slecht zicht.

In de meeste hotels hadden we geluk en hadden ze een soort droogmachine. Geen trommel, het lijkt meer op een koelkast waar lucht doorheen geblazen wordt. Helaas niet in dit hotel. We zitten al weer een stuk zuidelijker. Dus droogt Henk zijn pak met de föhn op de badkamer. En ik, ik ga de sauna in.

13^e dag; woensdag 17 juni 2009

Kajaani → Varpasjärvi 261,1 km

Yippie de hele dag droog. Nou ja... 18 druppels op mijn helm. En verder droog, Droog, DRoog, DROog, DROOg, DROOG!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Heerlijk gereden. Rond Sotkamo de bush in. Dirt roads en dirt roads. Maar wel goede. Henk zegt nog 'als we dalijk in Sotkamo zijn dan moet ik tanken'. Okay. We rijden Sotkamo uit en ik denk 'hij zal ut wel weten, tank zal nog wel nie leeg zijn'. Zijn we bijna bij Hiiten Torpa en heeft Henk nauwelijks nog benzine. Gaan we op de enige koffiestop koffie drinken en vragen of er een benzinepomp in de buurt is. Mogen we met mensen mee naar huis en krijgen we zomaar een halve tank benzine. Het is benzine voor de sneeuwscooter. We mogen niet betalen. De man zegt "zo doen wij dat hier, als je ooit een hulpvraag krijgt heb ik liever dat je dan helpt". Dat gaan we onthouden. Heel mooi gebaar! Gelukkig hebben we nog een flesje Brabants bont bij

ons. En op hun beurt proberen ze ons een groot gewei mee te geven... maar als Henk het op de motor zou tasten zou het zeker aan weerszijden nog 20 cm uitsteken... dus dat doen we maar niet.

Dit is hun huis... ze zaten echt van God en alles verlaten met alleen maar dirt roads er omheen.

Dus terug naar Sotkamo om de tank helemaal vol te gooien en vandaar de route weer opgepakt.

By de weg... dit is de 3^e dag dat het redelijk droog is ☺

14^e dag; donderdag 18 juni 2009

Varpasjärvi → Outokumpu 154,4 km

Vandaag rijden we de mooiste route die we tot nu toe hebben gehad.

Maar wel weer met regen. Eerst mot, later harder en daarna weer mot. Met een snoeikoude wind. Om 13.00 uur zijn we in het hotel in Outokumpu. We zijn zo vroeg omdat we de route korter hebben gemaakt dan gepland vanwege de regen en de kou. Nu hangt alles weer te drogen en zit ik in bed langzaam warm te worden. Zelfs mijn kol en mijn staartje zijn nat. Zo ook bij Henk.

Op de thermometer die voor het raam van het hotel hangt, leest Henk 4 graden af. Meer kan hij er niet van maken. De natuur.. die was schitterend onderweg.

Tegen 17.00 uur gaan we te voet naar het huis van Markus en Susanna, vrienden van ons. Ze hebben 4 jonge kinderen. Daarom hebben we ervoor gekozen om in een hotel te gaan. Dan hebben we onze privacy. Het waren schitterende kids... dus misschien had het wel gekund, maar het was goed zoals het was.

15^e dag; vrijdag 19 juni 2009

Outokumpu → Outokumpu 2,2 km – 25,9 km

Dezelfde thermometer geeft nu 10 graden aan. Het is droog en vandaag rijden we niet omdat we nogmaals onze vrienden bezoeken. Speling der natuur?

De droogkasten t.b.v. de wintersport is voor onze motorkleding een uitkomst! Alles is al weer droog. Vandaag heb ik 2,2 km gereden en Henk in totaal 25,9 km. Henk heeft nl. rondjes gereden met de oudste twee kinderen en daarna met Susanna en Markus een wat groter rondje.

Ook hebben we de oude/gesloten ijzermijn bezocht. Die helaas gesloten was vandaag. Outokumpu was een drukke arbeidersstad. Sinds deze mijn gesloten is, is het er leger geworden.

Het is vandaag al een zondag/feestdag. Een extra vrije dag als voorloper op het midzomernachtfeest (Johanus) wat hier uitgebreid gevierd wordt. Ze gaan niet verkleed, verder doet het een beetje aan

als carnaval. Gezinsfeest, eten, uitgaan, stappen en zuipen. Kortom: een groot familiefeest met bussen, kampvuur en dronken dropjes all over de place.

Zo nog even het elandvlees tussen mijn tanden uithalen en we gaan slapen.

16^e dag; zaterdag 20 juni 2009

Outokumpu → Punkaharju 231,7 km

Vandaag overall gezien goed weer. Behalve die eerste paar uur op de moto. Van druppels naar nix, naar druppels. En dan nog een plensbui van net geen 10 min. En ook ff later weer die richting op. Moest wel, weg 474 had nogal wat dirt road die door de regen van de afgelopen dagen te soft is geworden en niet te doen met de motor. Heen was het vreselijk, auto's tegemoet met de ruitenwissers in de snelste stand. De richting terug alleen wat regen. En regen is duidelijk wat anders dan plens.

Er liggen niet zoveel wegen, dus moet je keuzes maken. Geen dirt road betekent een driehoek rijden met km's meer. Maar ja. Daarna redelijk droog en niet al te koud.

Ook werk aan de weg is schitterend om hier mee te maken. Omleiding kan niet, daar zijn geen wegen voor. Dus rijd je dwars door het werk aan de weg heen. Er staat soms niet eens een bordje dat er werk aan de weg is. Dus dat betekent dat je onverwacht in één keer in een bak grind rondrijdt. In ieder geval... ikke wel. En dan maar om het materiaal en de machines, vrachtwagens, mensen, soms tegenliggers en zo heen zien te manoeuvreren. Iedereen is er geduldig, galant, vriendelijke en gastvrij. Dus het lukt allemaal ook nog zonder veel makken.

Na een poging een slaappleats te vinden hebben we uiteindelijk een mooi hotelletje/camping/enz. gevonden in de rimboe aan het water. Er staat Rantakatti en bevind zich op het eiland Mannila. Rantakatti betekent oeverkat.

17^e dag; zondag 21 juni 2009

Punkaharju → Punkaharju

94,1 km

Terwijl ik na een ontbijt van nix weer naar bed ga om mijn kater uit te zieken na Johanus gisterenavond, gaat Henk naar het museum Lusto. Het houthakkersmuseum. Na de middag ben ik weer redelijk bijgetrokken en gaan we naar het museum Retretti. Er is een expositie van kunst onder de grond.

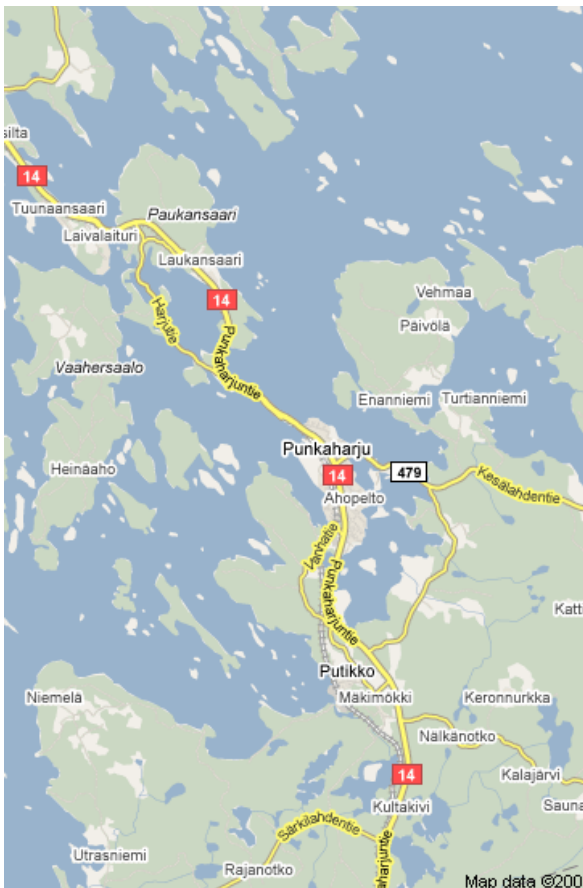
Het weer is droog en 20 graden. Eindelijk!!!!

De omgeving is hier prachtig. De Ridge tussen Savonlinna en Punkaharju is one of a kind. Zoiets heb ik nog nooit gezien. Een mooie motorweg tussen twee grote plaatsen met water aan weerszijden van de weg (zo'n beetje) met hier en daar een brug naar een eiland of een weg naar een schiereiland.

Tegen 5 uur rijden we Savonlinna binnen. Doen we een boottocht van een uur en gaan we eten in een restaurant. We zitten buiten! Daarna weer een prachtige weg terug naar het hotel Rantakatti. We gaan de route uitzetten voor morgen. Ik neem nog één borrel, meer kan ik echt niet af en dan naar bed.

Op de volgende pagina een impressie van de Ridge d.m.v. een kaartje en luchtfoto.

18e dag; maandag 22 juni 2009

Punkaharju → Imatra 358,2 km

We rijden een rondje richting de Russische grens en we bezoeken een dierentuin (Zoo Kitee). Dat rondje is ongeveer 260 km en we zijn weer in Punkaharju. Overnachten willen we niet weer daar dus we plakken er nog wat km's aan deze dag.

We hebben op deze dag prachtig weer en een prachtige rit. We rijden in onze spijkerbroek rond. Er zijn 2 x wat drupjes gevallen... maar dat is weer droog voordag we van de motor af zijn. We belanden in Imatra. Leuke stad. Een kunstmatige waterval die elke avond om 18.00 uur gaat... met veel toeters en bellen.

19^e dag; dinsdag 23 juni 2009

Imatra → Inkeroinen/Anjalankoski 188 km

We rijden naar Lapeenranta om te bekijken of we de bus naar Vyborg (Rusland) kunnen nemen. Dat kan met de boot. De boottocht duurt 5 uur en dan ben je 2 uur in Vyborg. Da's dan jammer... maar dat vinden we zonde van de tijd. We rijden richting de zuidelijke kust. We zien de zee i.p.v. meren... het verschil... is er niet.

Aangekomen in Anjalankoski krijgen we contact met de plaatselijke bevolking. Ze vragen hoe we hier in vredesnaam zijn beland. We zitten nog steeds redelijk in de buurt van Rusland. Dit dorp doet ook Russisch aan voor mij... Het is er net zoals in dorpen die ik 20 jaar geleden in Rusland heb gezien.

20^e dag; woensdag 24 juni 2009

Inkeroinen/Anjalankoski → Kirkkonummi 346,9 km

Van Inkeroinen rijden we naar Valkeala. We hebben er weet van gekregen dat daar in de buurt kliffen te zien zijn. We moeten naar natuurpark Repoveden Kansalisspuisto. We proberen uiteindelijk van twee verschillende kanten het park in te rijden met de motor. Hiervoor gaan we km's onverhard. En wat je heen rijdt zo'n park in... moe je d'r ook weer uitrijden. Het was een mooie dag, weinig regen. Veel natuurschoon gezien... helaas de kliffen alleen op een fotootje.

In Kirkkonummi bezoeken we een vriendin van ons Sonja. Bij haar blijven we twee nachtjes slapen. Haar huis... de omgeving... in één woord: schitterend. We konden het wild zo zien lopen.

21e dag; donderdag 25 juni 2009

Kirkkonummi → Kirkkonummi 0 km

Sightseeing onder begeleiding van Sonja. Naar een schiereiland geweest, gewandeld, gekletst, gegeten en gedronken. Een heerlijke dag.

22e dag; vrijdag 26 juni 2009

Kirkkonummi → Helsinki 121 km

We waren pas laat op weg deze dag. Eerst nog even het zomerhuis van de familie bekijken. Op de weg van Kirkkonummi naar Helsinki hebben we nog een natuurgebied doorkruist. Dit is de enige dag waarop we geen enkele druppel regen hebben gezien, naja... gisteren natuurlijk maar toen hebben we niet gereden :S

Tegen 16.00 uur zijn we bij de haven en gaan we weer aan boord.

23^e dag; zaterdag 27 juni 2009

Boot → Travemunde/Lübeck 110,4 km

Op de boot ontbijten we om 9.00 uur en nu wachten tot we er vanavond om 20.00 uur (Nederlandse tijd) vanaf kunnen.

We gingen de snelweg op rond 20.45. We rijden tot net voor 22.00 uur en vinden een hotel 3 km van de snelweg af en belanden in Landhaus Mienenbüttel. Nog ff een biertje en we krijgen een discussie over hoe we naar huis gaan rijden. Binnendoor, snelweg of half/half. We zien het morgen wel. T'is 23.00 uur en bedtijd.

24^e dag; zondag 28 juni 2009

Langenboom → Saerbeck-Steinfurt 412,2 km

Het is bewolkt en dus rustig aan de ogen. Heerlijk om te rijden. Niet te warm, niet te koud en geen druppel regen gehad.

De snelweg was geen goed idee, die hebben we gelaten voor wat ie was met overal werk aan de weg en 80 en 60 geboden. Dan maar binnendoor. We hebben dus mooi afgewisseld en tegen 16.00 uur waren we thuis.

Overige informatie

Het totaal aantal km's komt net boven de 5000 km. Als ik me niet vergis hebben we van de 24 dagen er 3 niet gereden. Dus komt het neer op zo'n 5000 km in 21 dagen.

De conditie van de wegen in Finland is goed tot uitstekend met hier en daar een kuil. Bij regen zijn de kuilen goed te zien... die staan dan nl. vol met water. De maximum snelheid is bijna overal 100 km. Soms, heel soms op een iets meer op snelweg lijkende weg mag je 120. Daarvan hebben we nog geen 50 km gezien. Dus meestal 100, ook vaak 80 en soms 50, 40, 30 en 1 keer heb ik zelfs een bord met 20 gezien. Hard rijden, doe dat maar niet in Finland... bekeuringen zijn hier heftig weten we uit betrouwbare bron. Ik snap nu ook waarom die Finnen voor 3 dagen in Duitsland gingen scheuren en daar 2 x zo'n 27 uur boot voor over hebben ☺

Eén van de mooiste dingen die ik in Finland gezien heb, is de lucht. Zulke speciale luchten... wolken... kleuren... Bij heel slecht weer is het natuurlijk grauw, simpel. Maar bij buien op komst en ook bij mooi weer... spectaculair. Ik ben echt diverse keren gestopt om naar boven te kijken ☺

Ik weet nu dat ik veel meer aankan dan ik dacht. Ik ben niet zo van de fysieke uitdagingen... ook nooit geweest. Maar de motor uit de schuur halen op een winterse dag met 9 à 10 graden en wat zon op de bol, is geen punt meer voor mij. Kleding goed all goed. 18 of 19 graden met hier en daar een bui, ook dat houdt me niet meer tegen. Onder de 7 graden wordt het minder voor mij, zeker als daar dan nog regen of hagel bijkomt. Dan blijf ik eerlijk gezegd liever thuis ☺. Toch heb ik geen spijt van deze vakantie en zei ik op het eind van de vaknatie op Henk zijn vraag 'volgend jaar weer?'. Ja, volgend jaar weer.

Korte cursus Fins voor de liefhebbers

Anatomia, apteekki, kioski, salaatti, tomaatti, kameeli, banaani, ambulanci, tabletti, sauna, merki, hotelli, automaati, just, institutio, projekti, paketti, antiikki, katti, sirkus, tatoo, paussi, riissi, yoghurtti, kalkki, poliisi, salmiakki, huussii, witsii, teaterkki, mayonaise, kilometrin, okei, posti, mineralli en normali.

Om eerlijk te zijn. Het is geen gemakkelijke taal en erg lachen dat er dan woorden zijn die zo op het Nederlands lijken. Doe ik er nog één moeilijker tussen. Wat is sjukhus?

Voor reisverslag, Marie-José

TT-ASSEN 27-06-2009

Ook dit jaar zijn we weer met een delegatie van Zoef naar de TT Assen vertrokken. Een aantal was al donderdag gegaan en wij kwamen vrijdagmiddag aan.

Deze keer meteen de goede camping gevonden. Maar bij aankomst waren we toch wel licht teleurgesteld, Bolle had de Zoef tent nog niet opgezet. Dat liet hij liever aan echte Zoefers over. Dus voordat we aan de soep gingen eerst maar die tent opgezet. Daarna vlug iets vettigs gegeten en daarna toch maar aan het bier gegaan. We gingen naar de trainingen, dus voor onderweg ook maar wat extra bier mee genomen. Dat was ook nodig, want het was loei heet die dag.

Na een iets wat tegenvallende training, terug richting camping. Daar weer aangekomen, een rondje over de camping, kijken of er nog wat te beleven was. Dit jaar was er minder actie op de camping, omdat veel gemotoriseerd speelgoed vrij snel door de campingbaas in beslag werd genomen. Het was de bedoeling dat het wat rustiger zou zijn dit jaar, omdat de campingbaas zijn vergunning kwijt zou raken wanneer het dit jaar uit de hand zou lopen net zoals vorig jaar.

Dus ons heil maar gezocht voor bij de in/uitgang van de camping. Waar de hele avond/nacht een optocht voorbij komt van motoren, auto's, politie en andere rare snuiters. Het is niet moeilijk de hele avond daar door te brengen onder het genot van een redelijk aantal blikken bier. Vroeg in de morgen terug richting tent, om nog wat te nuttigen. Waarna de tent vrij snel vol stroomde met vreemde duistere figuren met hongerig magen. Die na een paar hamburgers en frikadellen voldaan hun eigen tentje op zochten.

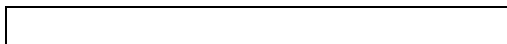
's Morgens redelijk op tijd wakker geworden, ontbijtje, tent opgeruimd, afwas gedaan en daarna brommers kijken op de snelweg. De race zat er niet voor iedereen in dit jaar, omdat een bepaald Zoeflid het nodig vond om op zaterdag met de TT een feestje te organiseren. Dus op tijd weer richting Langenboom.

Onderweg nog leuke

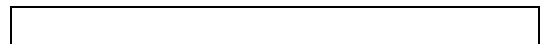
bezienswaardigheden gezien: Wheelies, uit rijdende bus zeikende passagiers. Om het af te sluiten bij de benzinepomp nog wat gehaktstaven en Assen zat er voor dit jaar weer op. Volgend jaar weer.

Drie weken later kregen we te horen dat Iwan, die de laatste drie jaren ons vergezelde op Assen, tijdens zijn motorvakantie in Italië helaas een noodlottig motorongeluk had gehad. We zullen hem zeker missen tijdens de komende TT's.

Jos, Jos, Pieter en Ronald

© 2009

TWEEDE SOEPRIT 12-07-2009

Ja, ja, het was geen tweede Zoefrit maar Soeprit het regende namelijk van het begin tot het einde. Na het verzamelen bij d'n Bens reden we regelrecht naar de snelweg om de uitgezette 270Km enigszins in te korten. Ed reed voorop en kon zo zijn kersverse Ed Ed uittesten i.p.v. de tom tom.

Na een stukje afzien op de snelweg namen we afslag Apeldoorn om zo een beetje binnendoor af te zien, langs onder andere de beruchte "naald" je weet wel van die aanslag op ons Koningshus. Na de koningin Juliana toren (nog net zichtbaar door de hoosbui) gingen we richting het Harde.

Het zou een mooie route zijn geweest als er een ietsie pietsie minder regen was gevallen.

Na een tankstop en een bietje lullen kwamen we aan op een afwerkplaats waar de stop geregeld was. Ik moet eerlijk zeggen, niets is zo lekker dan na 140km regen een lekker kopje hete kippensoep met een broodje knakworst. Na een beetje te zijn opgedroogd en een natje en droogje naar binnen te hebben gewerkt werd het hoog tijd om weer te

vertrekken. Na het wegrijden van de parkeerplaats trok de motor spontaan naar links i.p.v. recht, waar de stoet heen reed om de resterende kilometers te vreten. In mijn spiegel kijkende bleek dat ook de motor van Boy het zelfde euvel had. Geheel verbaasd bleek dit de kortste route naar huis te zijn, die hebben we dan maar gevolgd gezien we de rest niet meer in konden halen!!!!

Voor verhaal Thom

© 2009

NIEUWE LEDEN STELLEN ZICH VOOR: ERIK DREESEN

Hoe hiettu gij?	Erik Dreesen
Waar wōnde gij?	Koperwiekstraat 5451 XN Mill
Mi wie doede gij ut?	Nog een vrijgezellig leven
Wa war doar ut gevolg van?	Gelukkig nie
Wa sjoudu gij feitelijk? En waar?	Bouwkundig projectcoördinator Archicom te Eindhoven
Wannu motor rijdde gij?	Triumph Street Triple
Wa zien wij nog vergetu?	Als ik niet op de motor zit ben ik op mijn moun10bike te vinden !

ZOEF KARTMIDDAG 18-07-2009

Toen wij tegen de klok van 20 bij Roel en Veronique op het terrein aankwamen was het karten al in volle gang. Zag er leuk en gezellig uit. De opkomst was volgens mij behoorlijk. En er waren veel mensen die hun kinderen hadden meegenomen. En waar ik niet aan had gedacht... d'r zijn er al veel op een leeftijd aanbeland dat ze zelf ook kunnen karten. Mooi zo is ook de jeugd bezig.

Om karten geef ik niet zo veel. Maar om gezelligheid wel. En omdat we eerst nog naar een verjaardag wilden, kwamen we wat later aan. Nou, dat mag de pret niet drukken. Dan hou je het ook wat langer vol als je later aan het bier gaat. Dat hebben we geweten... toen wij naar huis gingen was er nog een man of 8... en that's it. Daarvoor was het erg veel drukker.

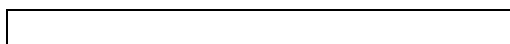
Afijn het karten zag er leuk uit. En zeker als de een achter op de ander probeert te rijden. Ik ben nog wel aangeduwd door Marc, zo van ga nou mee, rij ook mee joh. Nou... nee.. la maar. Al hoorde ik wel dat het anders was dan op de baan met het weekendje. Zo'n buitenbaan is erg leuk en ik vond het ook wel wa hebben dat ge alleen met 'eigen volk bent'. Toch anders dan racen tegen onbekende mensen.

Verder heb ik gezellig staan kletsen met een heleboel mensen en vrolijk slap staan ouwehoeren met veel man. Gisterenavond schoten er nog allerlei gedachten door de kop 'oh dat moet ik schrijven, oh en dat zei gister iemand voor het buukse'. Maar helaas heb ik vanochtend zand in mijn hoofd en komt het niet meer tot mijn herinnering. Kweet ook niet wa dat is. Misschien straks nog?!

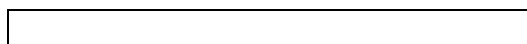
De dingen die ik me nog wel helder op het netvlies heb is Toon V. die me cola te drinken gaf... ieks... En een rosébier wat in eens voor mijn neus stond... bleeksss... Niet dat het vies is, maar wel als je gewoon bier denkt te gaan drinken. En al vrij laat op de avond komt Thijs W. vragen of ik nog iets te snacken lus. Als er genoeg zijn, dan gaat hij nog wat bakken. Ik vraag wat hij gaat bakken. Met een uiterst serieuze snoet zegt hij: 'ik noem het frikadel, ik noem het hamburger, ik noem het gehaktballetjes, ik noem het vis, ik noem het vega, ge zegt het maar'. Waarop ik zeg 'dan doe maar vis'. En bakken, dat ging ie doen. Ff later kwam Thijs mooi met een bordje met snackvoer langs.

Bedankt organisatie voor een hele leuke dag! En tot de volgende keer.

Voor verslag,
Marie-José

© 2009

THE ULSTER GRANDPRIX 2009

The world's fastest road race

Daar sta je dan op Belfast airport aan de autoverhuur balie. De mevrouw die voor me is krijgt geen auto omdat die niet bevestigd blijkt te zijn door het verhuurbedrijf. Online geboekt en betaald via internet, dan denk je dat het goed zit. Valt toch twee weken rondtoeren door Ierland in het water. Ze mag bij een ander verhuurbedrijf eenzelfde auto huren, maar men weet al dat daar ook niets vrij is. Mijn auto is er wel, gelukkig. Nieuwe Fiesta deze keer, met alles erop en eraan. Het circuit is maar liefst 10 km. van het vliegveld en het is 5 uur in de middag, mooi op tijd om een paar six pack's te halen. Aan

de rotonde vlak voor het circuit ligt een autospeedway baan a la het circuit in Baarlo of Venray, daar is het vanavond race met als special een dubbeldekker bus race. Nog even getwijfeld om daar heen te gaan, toch maar naar het road race circuit om bij daglicht mijn tentje op te zetten. Blijkt dat de trainingen nog bezig zijn, zo net voor de avond invalt is het maar donker onder de bomen die over de weg hangen. Er wordt niet langzamer om gereden, de Ulster GP is tenslotte "The world's fastest road race".